

Art. 3. Kto bez zezwolenia Komisji Dewizowej posiada na obszarze Państwa waluty obce, monety złote, złoto lub platynę — podlega karze więzienia.

Art. 4. 1. Osoby, posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na obszarze Państwa waluty obce, monety złote, złoto lub platynę, obowiązane są w ciągu dwu tygodni od tego dnia zgłosić je Narodowemu Bankowi Polskiemu oraz bądź odprzedać je Narodowemu Bankowi Polskiemu po obowiązującym kursie, bądź złożyć wniosek do Komisji Dewizowej o zezwolenie na dalsze posiadanie.

2. Komisja Dewizowa udziela zezwoleń na dalsze posiadanie złota lub platyny, niezbędnych do wykonywania zawodu oraz poszczególnych monet złotych, na skutek wniosku, złożonego w myśl ust. 1.

3. W przypadku odmowy zezwolenia na dalsze posiadanie, posiadacz obowiązany jest w ciągu tygodnia od zawiadomienia o odmowie odprzedać posiadane waluty obce, monety złote, złoto lub platynę Narodowemu Bankowi Polskiemu po obowiązującym kursie bądź zdeponować je w Narodowym Banku Polskim.

4. Komisja Dewizowa może na wniosek posiadacza depozytu zwalniać w całości lub w części zdeponowane w Narodowym Banku Polskim waluty obce, monety złote, złoto i platynę (ust. 3), o ile przemawiają za tym ważne przyczyny.

Art. 5. 1. Nie wszczyna się postępowania karnego, a wszczęte umarza się, jeżeli przy dopełnieniu obowiązków, określonych w art. 4, ujawni się przestępstwo, przewidziane w dekreście Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) albo w prawie karnym skarbowym.

2. Pochodzenie walut obcych, monet złotych, złota i platyny, ujawnionych przy dopełnieniu obowiązków, określonych w art. 4, nie podlega dochodzeniu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się pod warunkiem dopełnienia przez posiadacza określonych w nich obo-

wiązków co do całości posiadanych walut obcych, monet złotych, złota i platyny.

Art. 6. 1. W przypadku otrzymania po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy walut obcych w drodze przesyłki z zagranicy, posiadacz obowiązany jest w ciągu tygodnia od dnia otrzymania przesyłki odprzedać walutę obcą Narodowemu Bankowi Polskiemu po kursie obowiązującym bądź zdeponować ją w Narodowym Banku Polskim.

2. Przepisy art. 4 ust. 4 stosuje się odpowiednio do depozytu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 7. Kto nie dopełni obowiązku, ustalonego w art. 4 lub 6, podlega karze określonej w art. 3.

Art. 8. W przypadku skazania na podstawie art. 3 lub 7, sąd orzeka grzywnę w sumie do 100.000 złotych oraz przepadek walut obcych, monet złotych, złota i platyny, stanowiących przedmiot przestępstwa.

Art. 9. 1. Obrót wszelkiego rodzaju walutą obcą, monetami złotymi, złotem lub platyną bez zezwolenia Komisji Dewizowej podlega karze więzienia albo dożywotniego więzienia albo karze śmierci.

2. W przypadku skazania za przestępstwo, określone w ust. 1, sąd orzeka grzywnę w sumie do 300.000 złotych i przepadek walut obcych, monet złotych, złota i platyny, stanowiących przedmiot przestępstwa, oraz orzec może przepadek całego majątku.

Art. 10. Sprawy o przestępstwa, określone w art. 3, 7 i 9, rozpoznaje sąd wojewódzki z tym, że przestępstwo, określone w art. 9, podlega postępowaniu doraźnemu.

Art. 11. Wymieniony w art. 5 dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. pozostaje w mocy, o ile ustawa niniejsza nie zawiera odmiennych postanowień.

Art. 12. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Finansów i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem 30 października 1950 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Minister Finansów: *K. Dąbrowski*
Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

461

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1950 r.

w sprawie określenia stosunku przeliczenia niektórych zobowiązań.

Na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu mowa o „jednostkach gospodarki społecznej“, dotyczy to Skarbu Państwa, urzędów, przedsiębiorstw gospodarki społecznej, instytucji zawodowych, politycznych i społecznych oraz innych wykonawców narodowych planów gospodarczych w rozumieniu dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197 i Nr 55, poz. 438).

§ 2. Przeliczeniu według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 3 złotym podlegają następujące zobowiązania pieniężne powstałe przed dniem 30 października 1950 r.:

- 1) zobowiązania publiczno- i prywatnoprawne, bez względu na tytuł, jeżeli wierzycielem jest jednostka gospodarki społecznej, z zastrzeżeniem postanowień § 5,
- 2) z tytułu stosunku służbowego lub umowy o pracę,
- 3) z tytułu należności, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pod względem opodatkowania podatkiem od wynagrodzeń traktowane są na równi z wynagrodzeniem bądź zwolnione są od tego podatku (art. 4 i 5 ustawy z dnia 4 lu-

- tego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń — Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41),
- 4) wkłady oszczędnościowe w instytucjach bankowych,
 - 5) wkłady oszczędnościowe uczestników Społecznego Funduszu Oszczędnościowego funduszu C (praca najemna) i D (samodzielni rybacy kutrowi) oraz funduszu B (rolnictwo), o ile wniesione zostały przez gospodarstwa rolne o przychodowości ustalonej przy wymiarze podatku gruntowego na 1950 r. nie powyżej 360.000 złotych dotychczasowych,
 - 6) udziały członków spółdzielni,
 - 7) z tytułu skupu i kontraktacji artykułów rolnych i hodowlanych,
 - 8) z tytułu dostaw, robót i usług wykonanych na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej oraz czynszu najmu należnego od tych jednostek,
 - 9) z tytułów prywatnoprawnych między osobami fizycznymi lub prawnymi, które nie stanowią jednostek gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem określonym w § 3.

§ 3. Zobowiązania posiadaczy gospodarstw rolnych o przychodowości ustalonej przy wymiarze podatku gruntowego na 1950 r. nie powyżej 360.000 złotych dotychczasowych oraz robotników rolnych, — jeżeli wierzycielem jest posiadacz gospodarstwa o przychodowości powyżej 360.000 złotych dotychczasowych, podlegają przeliczeniu według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 1 złotemu.

§ 4. 1. Zobowiązania instytucji bankowych z tytułu rachunków bankowych (bieżących, czekowych i innych), z wyjątkiem rachunków, których posiadaczem jest jednostka gospodarki uspołecznionej, podlegają przeliczeniu według następujących zasad:

- a) wykazujące saldo do 100.000 złotych dotychczasowych włącznie — według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 3 złotemu,

- b) wykazujące saldo do 500.000 złotych dotychczasowych włącznie — za pierwszych 100.000 złotych dotychczasowych w myśl pkt a), a za nadwyżkę ponad 100.000 złotych dotychczasowych według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 2 złotemu,
- c) wykazujące saldo do 1.000.000 złotych dotychczasowych włącznie — za pierwszych 500.000 złotych dotychczasowych w myśl pkt b), a za nadwyżkę ponad 500.000 złotych dotychczasowych według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 1 złotemu 33 gr,
- d) wykazujące saldo powyżej 1.000.000 złotych dotychczasowych — za pierwszy milion złotych dotychczasowych w myśl pkt c), a za nadwyżkę ponad 1.000.000 złotych dotychczasowych według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 1 złotemu.

2. Saldo (ust. 1) ustala się na koniec dnia 29 października 1950 r. z uwzględnieniem odsetek narosłych do tego dnia włącznie.

§ 5. Druga rata podatku gruntowego w 1950 r. oraz wpłata na fundusz B Społecznego Funduszu Oszczędnościowego, płatne do dnia 31 października 1950 r., przeliczone będą w stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 1 złotemu pod warunkiem, iż zapłata nastąpi do dnia 31 października 1950 r. włącznie, a gdy chodzi o gospodarstwa o przychodowości nie przekraczającej 360.000 złotych dotychczasowych — do dnia 5 listopada 1950 r. włącznie.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 października 1950 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

462

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 2 października 1950 r.

w sprawie rozpoczęcia działalności przez Okręgowe Komisje Arbitrażowe w Krakowie i Szczecinie oraz tymczasowego rozszerzenia miejscowej właściwości Okręgowych Komisji Arbitrażowych w Warszawie, Poznaniu, Gdańsku i Krakowie.

Na podstawie art. 40 ust. 2 i art. 6 ust. 2 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 340) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 listopada 1950 r. rozpoczynają swą działalność okręgowe komisje arbitrażowe:

1. w Krakowie — dla obszaru województwa krakowskiego,
2. w Szczecinie — dla obszaru województwa szczecińskiego.

§ 2. Okręgowe komisje arbitrażowe wymienione w § 1 rozpoznawać będą w pierwszej instancji spory, należące do właściwości państwowych komisji arbitrażowych, jeżeli siedziba strony pozwanej lub miejsce wykonania umowy znajduje się na obszarze komisji określonym w § 1, z wyjątkiem spraw, w których stroną jest władza naczelna lub urząd centralny.

§ 3. Do czasu rozpoczęcia działalności przez okręgowe komisje arbitrażowe dla obszaru województw: białostockiego, bydgoskiego, kieleckiego, lubelskiego, olsztyńskiego i rzeszowskiego — właściwymi dla obszaru tych województw są:

1. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Warszawie dla obszaru województwa białostockiego i lubelskiego,
2. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Poznaniu dla obszaru województwa bydgoskiego,
3. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Gdańsku dla obszaru województwa olsztyńskiego,
4. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Krakowie dla obszaru województwa kieleckiego i rzeszowskiego.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1950 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: *H. Minc*